

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel VIII

~**Ett** ovanligt tillstånd tornade upp sig över klosterområdet och avslöjade sig genom kastade skuggor, som såg för höga, breda eller förvridna ut för de föremål som kastade dem. Föremålen själva verkade mycket längre bort än de faktiskt var, och soldaternas fackellågor verkade fladdra för långsamt eller till och med bakåt. Andra rörelser verkade lika felaktiga, och det nya tillståndet presenterade sig likaledes genom mindre uppenbarelsen, som männens rop, som var som dämpade rop under vattnet, och ett ihållande ringande i männens öron när de upprepade sig i samtal. De skrämde hästarna krefsade på jorden som om de skygga djuren kände en darrande jord. Sedan fanns det den säregna lukten – inte lika skarp som eglantine, utan snarare skadlig, med lukten av berusande svampar. Ett djupt andetag av den nya luften kunde lätt förvirra sinnena liksom en yrselattack, och doften var lika märkbar som lukten av en kommande storm, hur främmande den än var för något kvarvarande minne. Sannerligen tornade ett onaturligt tillstånd över klostret, lika hemskt som den nyöppnade portstenen som orsakade det.

En litania av rop hördes från bortre änden av gården, och en ensam soldat sprang mot sovsalen och gick över under fönstren. En oljelampa svävade fram från en övre del av huset.

våningens fönsterbåge och slog honom till marken. En andra vakt stötte omedelbart på honom. Han reste den slagna mannen upp på fötter och följde honom bort från byggnaden. Gärningsmännen, två pojkar som väpnade, lutade sig ut genom ett fönster på övervåningen och pekade mot deras plötsliga reträtt.

I massor rörde sig soldater under upphöjda facklor och omringade sovsalen för att hindra prästförsamlingen från att fly. En äldre munk med vitt skägg trängde sig igenom de klädklädda fångarna och skakade näven medan han predikade för den mycket långa vapensergeanten: "Om du är en Herrens tjänare, då ska du lägga ner dina vapen och låta oss passera!"

Sergeanten skrek till svar. "Gå tillbaka till ditt rum, munk!"

Munken stod fast och fortsatte att rasa: "Tänk på Guds och hans tjänares verk hellre än på er kapten! Endast vi kan rätta till det ni män har gjort krokigt. Var vaksamma på dessa heliga marker och flytta er åt sidan, så att vi kan rätta till ert fel!"

Sergeanten ropade över prästernas protester: "Återvänd till era rum! Annars ska blod utgjutas!" Ändå fortsatte konflikterna mellan soldater och präster, medan munkar vällde ut genom dörröppningen och trängde sig ännu djupare in i orubbliga led.

"Grip den där prästen!" ropade en soldat och pekade mot hörnet av sovsalen på en silhuett i mantel och med huva. Skuggan snurrade runt och flydde. Två vakter förföljde och dök ner i buskarna. Löv piskade och grenar bröts av till stönen och grymtningarna från en våldsamt kamp.

Broder Nikolaus slet sig igenom dräkten och morrade i ansiktet på en vakt: "Anse inte oss munkar för att vara odugliga." Han grep tag i vaktens väst och ryckte honom tätt intill sig.

"Lämna oss och vårt kloster!"

Den oberörde soldaten stelnade i pannan. "Du verkar ganska säker på dig själv – en obeväpnad präst mot en armé?"

Nikolaus blängde på honom och predikade: "Om en här lägrar sig mot oss, skall våra hjärtan inte frukta; och om krig uppstår mot oss, skall vi vara trygga i detta."

"Självförstådd? Eller dum?" frågade vaken honom. "Dina ord kanske verkar rätt, men det är bäst att du lyssnar på goda råd." Soldaten lutade sig mot Nikolaus och munken ryckte till. "Tvinga inte min hand, präst." Återigen ryckte Nikolaus till och tittade ner på knivspetsen som mannen tryckte mot magen. "Kliv in igen och lev för att be en dag till!"

"Snart nog ska du be om de där bönerna, soldat", rådde Nikolaj honom och drog sig tillbaka bakom en mur av dräkter.

"Vapen redo", vrålade översergeanten. Svingade svärd och långa knivar blixtrade i ficklampans sken. "Täta led!" Soldaterna samlades i en enda enhet i sovsalen ingången och drev tillbaka munkarna in i byggnaden. De barrikaderade dörrarna, varefter sergeanten samlade en rad vakter framför dem. Sedan ställde han upp de återstående männen runt hela byggnadens omkrets för att bilda en mur av fackelbärande vakter för att bevaka dess många fönster.

Tvärs över klosterområdet och framför byggnaden som inrymde katakombernas ingång, hopkurade sig nästan tjugo soldater på gården bland facklor. Efter att för länge sedan ha gett upp allt hopp om att hitta Lazarus i kryptunnlarna, övergav de sitt sökande och samlades för att inspektera katedralens övre delar. Glödande uppenbarelser svärmade över klockorna och dök mellan de många raderna av groteska statyer. De flesta av de unga männen var nya tillskott till kapten Bournes kompani av Hans Majestäts kungliga garde. En äldre silverhårig soldat stod bland dem, och till skillnad från de andra låg den befälhavande officerens uppmärksamhet någon annanstans. Medan en ung vakt höll en fackla undersökte den äldre mannen en hopkrupen bunt med spröda sidor. Slutligen vände han sig till vakten och frågade honom. "Och dessa pergament fanns i Djävulspojkens säng?"

"Ja, vi hittade dem gömda i sänghalmen", svarade vakten. "Jag visste inte att du läste."

"Det kan jag", sa den gamle officeren. "Något."

"Vad står det då?"

Officeren flyttade pappren och flyttade dem längre bort från ansiktet medan han kisade under ficklampans ljus. "Den första sidan verkar vara ett brev skrivet av en fängslad präst som var en slags översättare." Han sänkte blicken mot pergamentets undersida. "Av hans märke kallade han sig själv Naramsin."

"Och vad står det på de andra sidorna?" frågade den yngre mannen.

Officeren skakade på huvudet. "Jag kan inte läsa skriften. Alla andra sidor innehåller en sorts utländsk skrift – ingenting jag har läst sedan dess." Han bläddrade igenom de återstående sidorna. "Och symbolerna verkar alla likadana, men olika. Kanske är de inte ens ord."

Den unge vakten lutade sig mot den äldre mannens öra och viskade: "Jag vet varför du inte kan läsa orden. Det är djävulens egen tunga, säger jag dig!"

Officeren lutade sig undan och kisade. Sedan rullade han hastigt ihop sidorna och tillrättvisade honom. "Du kan inte ens läsa, och ändå påstår du nu att du känner till Djävulens märke?"

Den yngre soldaten försvarade sig och pekade mot katedralens tak. "Hur skulle kunna

förklarar du de där flygande andarna, om inte det är Djävulspojken och hans hemliga djävulsspråkiga trollformler?"

En vakt i närheten försvarade hans påstående inför polismannen. "Han talar sanning! De kan bara vara andar från själva helvetets avgrund!"

Fullständigt frustrerad vände sig officeren om och frågade honom: "Har du någonsin sett en ande, min son?"

"Nej", medgav mannen.

Polisen grep tag i mannens arm. "Har du någonsin varit i helvetet, min son?"

Mannen svarade: "Jag—nej. Ändå vet alla—"

"Hur kan du då stå där och säga att vi ser andar från helvetet?" Den gamle soldaten släppte armen och satte händerna i höfterna innan han tittade uppåt. "För min del har jag aldrig sett något av typen andar, djävlar eller helveteselden; ändå har jag inte gjort det till min vana att sprida skräck och lögn bland dessa män. Sanningen att säga vet ingen av oss vad vi bevittnar här."

Dörrarna sprack upp och soldaterna vände sig om och fick syn på två vakter som snubblade över varandra mot dem. Vakterna föll ner på händer och knän och kippade efter andan.

Soldaterna omringade dem och räddade sina brinnande facklor från marken där vakterna hade släppt ner dem. Hostande berättade en av vakterna för dem om en rasande eld djupt inne i katakomberna. Han hämtade andan och tittade upp och tillade: "Vi kan inte se mer för röken." Under facklans ljus såg soldaterna svarta tårar och vita strimmor rulla nerför sottäckta kinder.

Återigen vände sig den yngre mannen till officeren medan han pekade mot dörren. "Och hur kan du förklara stentunnlar som fattade eld, om inte genom demonisk trolldom av Djävulspojken?"

Soldater rusade förbi officeren i jakt på elden, och när den yngre mannen vände sig om för att följa efter dem, grep han tag i hans arm och höll nästan på att ryckta honom av fötterna. Han tog facklan ifrån honom och sa:

"Jag tänker inte stå i mörkret medan du jagar lågor, pojke."

"Vill du inte leta efter elden?"

Den flegmatiske officeren fnissade. "Kanske ni skulle ge dem en stund att komma tillbaka, blinda och kvävda. Och om någon av dem kan hålla andan tillräckligt länge för att hitta elden, har han nog inte tänkt på vad han skulle göra då, inte ens tagit sig an lågorna innan han flydde röken." Han skakade på huvudet innan han gestikulerade mot dörren. "Men följ dem gärna, om det annars plågar dig."

Den unge mannen rusade genom dörröppningen. Polisen vände sig mot de två männen som fortfarande var

kvävdes på marken. ”Nå, vill du inte följa efter resten av dem?”

En av dem reste sig snabbt och svarade: ”Vi stannar här.”

”Man lär sig i hast när smärtan är ens vägvisare”, anmärkte den roade soldaten innan han drog ett djupt andetag. ”Häng med mig då. Jag letar efter vatten och massor av hinkar.” De tre männen gick med stora steg mot matsalen i jakt på klostrets brunn.

Sergeanten lämnade sovsalen och marscherade stelt mot badhuset. När han närmade sig byggnadens framsida och samlades kring flera soldater ropade han: ”Har ni fått en bekännelse?” Sergeanten steg emellan dem och facklor slogs upp och avslöjade en kort och smutsig enarmad soldat, vars högra lem saknades. Vid hans fötter, en Thateus satt gråtande på marken med ryggen mot badhusets vägg. Mannen vände sig om, och torkade blod och hår från fingrarna på byxbenet. Han svarade sergeanten med en grabbig röst. ”De har ännu inte avslöjat var Djävulspojken befinner sig. Men de är nära att bryta igenom, sir.”

Sergeanten lade märke till en trasig och lerig ansiktshuva på marken nära hans stövlar. Sedan undersökte han området och fick syn på en vakt som stod avskild från resten av männen, med ett oroligt uttryck i ansiktet. Vid hans fötter låg en annan missbildad prästpojke, trasig och nästan naken. Om det inte vore för Miguels ihållande andedräkt hade pojken kanske varit en... litet lik. ”Din lampa”, befallde sergeanten och tog en fackla från närmaste soldat. Han hukade sig framför Thateus och inspekterade hans groteska utseende innan han erbjöd: ”Berätta för oss var Lasarusväsendet gömmer sig så kan du återvända till sovsalen.” Thateus grät bara. Hans huvud svajade som om det vore för tungt för honom att hålla upprätt. ”Mycket bra”, sa soldaten, reste sig och vände sig om innan han sa till den enarmade mannen: ”Bli inte rörd av hans blick. Han är bara en pojke, och pojkar kan bli knäckta.”

Soldaterna suckade och flyttade sig på plats, reflekterande över det pinsamma ögonblicket med dess smärtsamma och långdragna tidsförlopp. Han frågade soldaten med den saknade armen. ”Är kaptenen kvar i kyrkan?”

”Jag har inte sett honom”, svarade mannen. Sergeanten banade väg genom vakterna medan han spottade: ”Hitta en balans! Jag förväntar mig bekännelser – inte döda pojkar. Och lägg inte en hand på munken.”

Den enarmade soldaten såg sig omkring och frågade: ”Vilken munk, herre?”

”Han är på väg”, svarade sergeanten och stannade bredvid den medvetlösa och blottade Miguel. Han beordrade vakten att täcka honom, och mannen tog plötsligt av sig sin egen väst. Inlindade pojken. Med en gillande nick försvann sergeanten in i mörkret av gårdsplanen.

Vid klostrets norra hörn stod beväpnade soldater vakt över katedralens sidoingång likt en rad statyer. *TINK!*
En liten sten studsade mot hjälmen på en av

vakterna och han kikade in i mörkret. *DUNK!* En större sten träffade en annan soldats hjälm och slog den snett. Han kastade sig fram, grep tag i handtaget på sitt svärd, och sökte i skuggorna efter gärningsmannen.

”En stenkastare”, viskade den förste vakten.

”Och jag ska hugga ner honom i rätt storlek”, murrade den andre vaktposten, släppte sitt vapen och faller tillbaka i leden.

Krasch! En massiv del av katedralens övre avsats bröts loss och exploderande bråte bildades. skickade männen iväg. När lavinen avtog låg de på marken, blåslagna, chockade och stirrade stumt upp i taket.

En rasande kapten Bourne stormade in genom katedralens dörrar. Han lät en fackla passera över den obevakade ingången och upptäckte sina dammtäckta soldater liggande på marken i närheten, stönade, gnuggade sina huvuden och tittade uppåt. Männen sprang upp och rusade tillbaka till sina bråteströdda vaktposter, i samma ögonblick som två rufsiga munkar lämnade kyrkporten och snubblade över lösa stenar. Bourne rörde sig bort från dörren och klev mellan de fallna stenarna – den största av dem kunde lätt ha krossat en man. Clodius och Greville följde honom. Kaptenen lyfte blicken och upptäckte att ett brett spann av takavsatsen saknades. Till slut återvände han till raden av soldater och grep tag i den längsta vaktens arm och frågade honom. ”Beordrade jag dig inte att säkra dessa dörrar?”

”Förlåt mig, kapten”, svarade soldaten. ”Kyrkan höll nästan på att döda oss just i detta ögonblick.”

Bourne skakade honom. ”Förbannade kyrkstenar! Lät du kardinalen gå förbi?”

”Ja, herre. Ni sa att ingen man får gå in genom dessa dörrar. Kardinalen kom ut, på er order, sa han, för att hämta en annan munk till hjälp.”

Kaptenen bet ihop tänderna och murrade rakt i ansiktet på honom. ”Jag gav ingen sådan order.”

Clodius rusade fram. ”Kapten, lade era män märke till att kardinalen bar med sig page?”

Bourne släppte taget. ”Svara munken.”

”Ja, många tidningar.”

Greville torkade ögonen och samlade sig äntligen. Han gnuggade sig i nacken och funderade över kardinal Blasis märkliga handlingar. ”Sedan gick han till sovsalen för att hämta en munk? Kapten, vi var fullt tillgängliga och kapabla att hjälpa honom.”

"Gick han till sovsalen?" frågade Bourne.

"Nej, sir. Han gick mot den norra klosterporten", erkände soldaten och pekade i dess riktning. "Han verkade skadad – i behov av hjälp, som han sa."

Bourne knuffade ut soldaten ur formationen och slängde honom mot väggen i entrén. "Din blödande get! Sergeanten har inneslutit munkarna i sovsalen ! Den enda byggnaden utanför klostermuren—" Kaptenen hejdade sig och vände sig mot Clodius och kisade. Under ficklampans sken såg munken blodet rinna från hans ansikte. Bourne släppte soldaten och skakade på huvudet åt en gryende möjlighet.

"Det skulle han inte – definitivt inte en kardinal."

Han gick mot dörren och ropade in i katedralens inre: "Varje man, samlas på kyrkogården under befäl av sergeanten!" När hundra blöta och smutsiga soldater strömmade ut ur kyrkan, drog Bourne bort tre av dem.

åt sidan. "Ni män skall följa med mig. Gör era vapen redo." Han vände sig till Clodius och stack ett finger i bröstet. "Om jag inte återfår den här kardinalen—" Bourne rusade sedan mot klostrets norra port, med tre soldater i hämlarna. Han stannade kort vid porten, förhörde vakterna som stod där, skakade sin ficklampa och knuffade ner en portvakt på marken innan han rusade ut ur klostret. Till slut saktade han ner till raska steg och hämtade andan när han närmade sig stallen.

Inne i stallen blåste och stampade skygga hästar, gnagde på sina betsel och drog i fastspända tyglar.

"Kaptenen närmar sig", utropade en av flera soldater som ansvarade för att säkra hästarna och byggnaderna. Männen skyndade sig omkring i stallen och intog sina poster, och den äldste soldaten föll i givakt vid ingången till ladan.

"Grip kardinalen!" ropade Bourne och närmade sig soldaten.

"Kapten?" frågade soldaten honom.

"Är han inte här?"

"Nej, herrn."

Bourne stannade och kastade en förbryllad blick tillbaka mot klostret.

"Han är redan igång, kapten", tillade soldaten.

Bourne snurrade om. "Naturligtvis lät du honom inte bara gå därifrån!" Han sprang in i stallet och skickade sin ficklampa runt och inspekterade interiören.

Soldaten följde honom. "Han rider till byn Murat – för att hämta munken som du beordrade."

"Jag gav ingen sådan order, din idiot!" Bourne slog till mot en ladugårdsstolpe och stirrade på en tom plats mellanrum mellan raderna av spända hästar. "Var är min?"

Soldaten tvekade med att svara. "Hans Eminens – öh – kardinalen påstod att ni önskade – Han sa att ni beordrade honom att ta er – att det var den mer pålitliga hästen."

Bourne knuffade soldaten bakåt. "Naturligtvis skulle han kunna säga det!" Han granskade ansiktena på de andra stallvakterna. "Och han skulle med rätta anta det – eftersom han var er kaptenshäst!" Han skakade på huvudet och fnissade nästan av misstro. "Ni gav honom min alldeles egna häst?"

"Han är kardinal i Heliga stolen, kapten", svarade vakten. "Var vi inte här för att bistå Hans Eminens?"

Bourne drog ett djupt andetag. "Sannerligen, vad glömskt av mig", sa han med en nick innan han vände sig till de andra männen. "Gör er redo, fyra hästar – de snabbaste och bäst utvilade." Han pekade ut fyra män. "Ni ska ge er i kast med dem. Tillfångata kardinalen och hans papper. Redo."

er själva att rida." Männen samlades mot ladugårdens vägg och gjorde avtryck medan deras kapten gav ytterligare instruktioner över gurglande ljud. "Det finns bara en väg som leder ut ur detta kloster. Jag vill att ni två som är mindre ska röra er som vinden och sakta ner för ingenting tills ni har nått Murat. Därefter ska ni gå tillbaka och rida med era hästar i endast skydd av skugga, medan ni tyst letar längs vägkanterna och snåren efter en skadad kardinal som gömmer sig." Han knackade de två större soldaterna på ryggen. "Ni ska ta den långsammare av hästarna och rida s mot byn, och du ska inte komma förbi de två män som går före dig – du vet vad jag förväntar mig. Jag vill att kardinalen och alla hans papper ska återlämnas till mig – och utan att ens hans minsta finger skadas."

"Ja, kapten", svarade de, samlade sig och gjorde i ordning sina hästar.

Bourne drog av sig hjälmen, pressade håret bakåt och tittade på det tomma utrymmet där hans personliga häst senast var bunden. Han vände sig tillbaka mot den äldre garden med eld i ögonen.

"Och av alla hästar i dessa stall, fick kardinalen dig att tro att han bara skulle ta en häst – min – och hämta en förmodad präst från Murat?"

"Förlåt mig, kapten", svarade soldaten och vände bort blicken från den brännande blicken.

"Om vi hade vetat—"

"*Krasch!*" Bourne snurrade om och slängde sin hjälm mot soldatens huvud, så att han föll till marken innan han kastade hjälmen mot den medvetlösa mannens bröstorg.

"Inte jag och en kardinal! Inte jag och ett helgon!" vrålade Bourne. "Inte jag och Gud! Era order kommer från mig, enbart – bara mig!"

En beriden soldat sporrade sin häst att avancera. "Ska vi ge oss av nu, kapten?"

"Skynda er!" ropade Bourne och vinkade dem vidare. De fyra ridande männen sprang ut ur stallen, deras hästars dånande hovar försvann in i natten. I den dröjande

I tystnad lutade sig en till synes stel Bourne mot en stallstolpe och kikade upp i himlen för att upptäcka en rund måne – och synbart fångad inuti kunde han inte låta bli att urskilja en perfekt avbildning av Broder Grates hudlösa ansikte.

Bourne lämnade stallen med sina tre soldater. Knappt hade han gått in genom klosterporten och beordrat männen att ansluta sig till de befintliga leden bredvid katedralen, förrän en skara soldater och präster samlades kring honom: Clodius, Greville, den långa vapensergeanten och den äldre, silverhårig officer. Bourne frågade den långa soldaten. "Jag antar att prästernas

Är sovsalen säker?

"Det är sant, kapten. Och den fete munken är i min vård – i badhuset."

Bourne nickade och slog honom på armen. Han vände sig till den gamle officeren. "Och hur är det med sökandet efter Djävulspojken?"

"Vi vände varenda tunnel, krypta och kryppgrund – inga tecken på honom. Dessutom brinner det nu en eld i tunnlarna. Jag har samlat hinkar bredvid klostrets brunn", föreslog mannen och pekade i riktning mot matsalen. "Ska jag släcka lågorna?"

Kaptenen studerade marken innan han svarade. "Nej, låt det brinna." Han tittade rakt på officeren. "Jag vill att katakomberna ska förseglas och bevakas. Om han gömmer sig i tunnlarna, då ska röka ut honom." Bourne knäppte med fingrarna och pekade mot den södra klosterporten.

"Ta era återstående män och täck kyrkogården. Vänd på varje sten. Röj ner varje träd."

Om du fortfarande inte tillfångatar honom, ska du placera flera vakter i skuggorna för att i hemlighet bevaka området efter tecken på honom." Bourne drog ett djupt andetag och nickade och sade högt, om än bara för självbekräftelse: "Snart nog kommer han att behöva hitta en plats att gömma sig på."

Clodius gick bredvid soldaten och harklade sig. Officeren svarade och gled Naramsins rulle med spröda sidor under hans skrud. "Här är det här, kapten", erbjöd han och gav rullen till Bourne. "Före elden hittade vi dessa papper gömda i pojken säng." Han pekade med fingret mellan Clodius och Greville. "Dessa munkar anser att de är meningsfulla – kanske till och med hjälpsamma."

Bourne gav Clodius en skarp blick. Han räckte sin fackla till Greville och vecklade ut pergamenten medan han beordrade officeren att börja genomsöka kyrkogården. "Jag kommer att vara i badhuset. Ta med Djävulspojken, om ni tillfångatar honom."

"Ja, kapten." Den gamle soldaten avfärdade sig med en hastig bugning.

Bourne beordrade krigsöversten: "Ta männen från katedralen. För dem till sovsalen och fördubbla era grader."

"Ja." Den långa sergeanten nickade och gick av.

Under Grevilles ficklampa skannade Bourne Naramsins brev medan sergeanten samlade ihop hundra soldater och marscherade dem över gårdsplanen.

Slutligen talade Clodius. "Om det behagar er, kapten, vill vi gärna prata med er." Bourne nickade bara och fortsatte att läsa.

Greville skakade på huvudet och tillade: "Jag har aldrig insett det under alla dessa år, och jag borde åtminstone ha misstänkt det, att Lasarus verkligen är en överlevande grotesk – Guds moder!" Ivan gömde honom under ett täckt ansikte, inne i katakomberna, eftersom solljuset säkerligen skulle ha förstört honom. Allt är helt logiskt nu, med tanke på allting. De subtila tecknen fanns överallt – kanske valde vi kollektivt att ignorera dem." Han lutade sig bort och tittade uppåt, mot raderna av statyer på katedralens tak.

Bourne grep tag i Grevilles hand och höll kort ficklampan över sidorna medan han läste det sista av Naramsins brev. Sedan rullade han hastigt ihop sidorna igen och kisade med ögonen. Clodius. "Under min vistelse i ert kloster har ni blivit min enda och främsta distraktion." Bourne slog på pergamentrullen i handen, upprepade gånger medan han funderade på att höra ett enda ord till från de tröttsamma munkarna som han hade kommit att avsky.

Clodius stelnade till. "Jag ber er, kapten. De där pergamenten är mycket gamla och ömtåliga." "Kanske jag skulle få i uppdrag att förvara dem i säkerhet?" Clodius sträckte sig efter rullen med sidor, men Bourne ryckte åt sig dem och rynkade pannan. Han stoppade ner dem i sin väst och föreslog med mildare ton en överenskommelse. "Ni två får följa med mig till badhuset och dela med er av vad ni vet om dokumenten. Men i utbyte mot min audiens förväntar jag mig ert fulla stöd i badhuset. Jag tänker få den tjocke munken att bekänna var Djävulspojken befinner sig."

Clodius kastade en kort blick på Greville och nickade. "Och vi ska hjälpa er, kapten." "Den tjocke munken", sa Bourne, "vad kallar han sig igen?"

"Delon", erbjöd Greville. "Delon Odino. Han är likaledes en äldre munk och väl medveten om Gatestone."

Clodius tillade: "Och den groteska – djävulspojken som du söker – svar på namnet av Lasarus, kapten."

"Odino", anmärkte Bourne och knäppte med knogarna medan han marscherade mot badhuset. "Berätta nu om de här dokumenten."

Greville lyste upp vägen när Clodius informerade Bourne om vad han hade. "De där dokumenten skrevs ner av en grotesk för nästan trehundra år sedan. Av vad jag förstod av de första sida, denna groteska översatte markeringarna på Gatestone i sin helhet. Hör nu

Jag, kapten – hundratals äldre munkar har sedan dess satt ihop otaliga bindningar i ett försök att dechiffrera markeringarna. Eftersom vi också är äldre munkar, låg till och med våra egna bindningar i scriptorium mitt i en hemlig samling verk. Under hela detta klostrets historia har ingen munk någonsin översatt markeringarna, eller så trodde vi i alla fall. Vi får nu veta att en enda grotesk verkar ha lyckats där hundratals av oss har misslyckats. Dessutom är Lazarus en grotesk. Han kan läsa och skriva på flera språk, som jag har sett. Och era män hittade pappren i hans ägo. Med det sagt är jag nu säker på att markeringarna på Gatestone är på ett språk som bara en grotesk kan dechiffrera.”

Bourne stannade och vände sig om. ”Vet du varför jag är kapten för Hans Majestäts kungliga garde?” Med skarpsinnig, livlig förmaning besvarade Bourne sin egen fråga. ”Jag ser saker för vad de är, eller för vad de skulle kunna vara, och aldrig för vad de inte är.” Clodius tog ett steg tillbaka och stirrade på ärret på kaptenens kind medan han fortsatte. ”Du säger att Djävulspojken är en grotesk och att bara en grotesk kan tyda märkena.” Kardinalen hade emellertid varken en katts öron eller en hunds tänder, och han visade sig vara fullt kapabel att befalla den stenen med sina egna papper. Och eftersom jag minns att hans ord var latinska, är jag säker på att antingen slösar ni min tid med skrönor om grotesker eller så har den här kardinalen översatt markeringarna när alla ni präster har misslyckats. Vilken är det nu?”

Greville skakade på huvudet. ”Jag såg kardinalens sidor. De var lika gamla som sidorna i din ägo, kapten. Varför skulle han kunna skriva sina ord på blad som är så ömtåliga och spröda?” Greville vände sig till Clodius. ”Jag tror inte det. Som kardinal i Upper Council har han obegränsad tillgång till det apokryfiska arkivet.” Clodius nickade. ”Kan det vara så att översättningarna i hans ägo också skrevs av denne Naramsin-präst?”

Bourne drog fram de ihoprullade sidorna ur sin väst, vecklade ut dem och frågade: ”Med de här sidorna har ni då möjlighet att stänga stenen – även utan kardinalen och hans sidor?”

Clodius svarade: ”Ja och nej, kapten. Med de sidorna kanske jag kan stänga Portstenen; men om mina misstankar stämmer kommer jag att behöva Lazarus sällskap – den groteske väpnaren – som min översättare. Bourne fumlade igenom sidorna och såg bara hieroglyfliknande markeringar. Hans sinnesstämning försvagades. ”Just det, kapten”, föreslog Clodius, höjde en värdig haka och presenterade Bourne med ett kort leende. ”Sidorna innehåller bara markeringar – inga översättningar. Ni måste lämna över Grotesken till oss innan vi kan fortsätta. Och det återstår att se om det kommer att ske.”

Bourne bet sig i läppen, rullade hastigt ihop sidorna igen och stoppade in dem under västen. framåt grep han två nävar av Clodius mantel och ryckte munken mot sig. Greville backade, hans förvånade blick fäst vid kaptenens brinnande gröna ögon medan han tillrättavisade Clodius och hans chikaner. "Ni verkar ivriga att framställa mig som någon sorts dåraktig publik – ni klamrar er fast vid varje ord i er långsamt utvecklande berättelse!" Han skärpte sitt grepp och drog den förstenade munken ännu närmare sitt skägg, tills Clodius kände spottdropparna och den heta andedräkten i varje ord. "Eller kanske ni tolkar mig som en något patetisk karaktär i en berättelse som ni medvetet släpar på, även vid döden av mitt tålmod! Vilken är det?" Han skakade om honom.

"Nej, sannerligen inte!" flämtade Clodius och vädjade till honom. "Förlåt mig, kapten. Jag vill bara hjälpa er!"

Nöjd med munkens undergivenhet släppte Bourne honom fri. "Och det ska du göra." Clodius rättade till sin klädnad medan Bourne öppet gick igenom sin handlingsplan med Greville. "Eftersom jag har stenens märke, ska jag nu förhöra den tjocke munken, söka upp och tillfångata Djävulspojken och låta honom översätta de ord som krävs för att stänga stenen." Bourne vände sig till Clodius och gav honom ett pekande finger: "Från och med nu ska du bara berätta för mig vad jag måste veta och inte ett ord mer och inte ett ord mindre – så att jag inte glömmer att du är en man av tyg. Förstår du vad jag menar?"

Clodius nickade, och de två munkarna utbytte korta blickar innan de skyndade efter Bourne, som nu stormade mot badhuset. Kaptenen rundade badhusets främre hörn till Odinos vrålande röst, som ropade inifrån byggnaden.

"De vet ingenting", säger jag! Låt pojken gå. Kom in hit och gör detsamma mot mig. Jag ska bryta av din enda goda arm!

"Nu är det nog", skällde Bourne. Den enarmade soldaten släppte Thateus och rusade fram, och ryckte till när väpnarepojken gled nerför muren. Flera vakter dök plötsligt upp från bortre hörnet av badhuset och presenterade sig som redo. män. Kaptenen tittade på Thateus och Miguel innan han förhörde soldaten. "Vad Vilka handlingar är detta, och på vems order?"

"Vi tvingar fram bekännelser, sir, för att få veta var demonpojken befinner sig."

Bourne tog facklan från Greville och stack den i soldatens hand. Plötsligt hördes Odinos röst genom byggnadens mörker. "Det finns ingenting att dra ut! Lossa mig så ska jag dra ut din andra arm. Det är allt du kan uppbåda med din fågelbenta arm, att slå en ung väpnare!" Den enarmade soldaten himlade bara med ögonen och ignorerade Odinos hånfulla ord när han informerade kaptenen om att hans order kom från stridsöverstegen. Bourne kastade en tydlig blick mellan de två

misshandlade väpnare innan de svarade. ”Att se ut som de vet ni lika lite som när ni började. Men om ni vill döda dem under förevändning att tvinga fram en bekännelse, fortsätt gärna.” Han gestikulerade mot Thateus, sedan mot vakterna. ”Kanske skulle varje man före er vilja bevittna era krävande metoder.”

”Jag—ö—jag antar inte att de är villiga att erkänna, kapten”, medgav soldaten. Bourne lutade sig mot hans ansikte och morrade: ”Då kanske de inte vet var han befinner sig? Vad tycker ni?”

”Ja, kapten”, svarade soldaten och spände blicken.

”Ta då tillbaka de här killarna till sovsalen!”

Soldaten vände sig om med facklan, böjde sig kort över Thateus innan han reste sig igen då han insåg att han inte hade någon hand tillgänglig för att lyfta pojken upp på fötter. Greville flinade och Clodius blängde på honom. Bourne beordrade soldater att bära de misshandlade pojkarna till sovsalen. Han placerade resten av dem utanför badhusets ingång och viskade sedan till den enarmade mannen: ”Du är min fackelbärare. Du ska lära dig den korrekta metoden för att framtvinga en bekännelse.” Han eskorterade vakten in i byggnaden.

Skuggor flydde och den undersökande ficklampan avslöjade en röd i ansiktet och smutsig Odino, hans handleder fastsurrade till en träpelare mitt på badhusets golv. Bourne närmade sig munken och studerade honom. Den vänstra ärmen på Odinos mantel var avsliten och han stod där med bara sin högra sandal på, den andra foten bar. ”Förlåt mina män om de behandlade dig hårt. Mitt i pressande sysslor är de ibland försumliga i vanliga anständigheter.” Han klappade Odino på axeln. ”I samma ögonblick som jag får dig tillbaka till sovsalen och i rena kläder, ska jag se till att de som är ansvariga för din misshandel blir allvarligt tillrättavisade.”

Odino morrade. ”Kanske du skulle kunna korrigera dem som du gjorde med broder Ivan?”

Bourne bet ihop käkarna, och de två mötte blickarna i ficklampans sken. Han gick runt den bundna munken och granskade honom noggrant. Odino fick syn på Clodius och Greville som steg fram ur skuggorna. ”Vad gör ni snörvlade klädnader här inne? Har ni inte det?” ”Har du katakomber att övervaka?” Clodius tittade ner på Odino med en patriciers högdragna blick.

Bourne gick Odinos ansikte rakt i ansiktet. ”Mina plikter eller bekymmer vilar inte på dig. Jag önskar att ingen ytterligare skada att drabba prästerna i detta kloster.” Han pekade på Clodius och Greville. ”Ser du? Era bröder av tyget får ströva fritt omkring i klostret.” Greville korsade armarna och gestikulerade med ryckta axlar. Odino blängde på kaptenen, medveten om att han hade

Hans soldater fångslar prästerna och väpnarna i sovsalen. Bourne fortsatte: "Jag ska skära av era bindningar just nu. För detta kräver jag dock en liten handling från er sida. Jag söker en väpnare som svarar med namnet Lasarus. Berätta för mig var han befinner sig så ska jag skicka er vidare." Bourne lutade sig fram och viskade till den bundna munken: "Jag ger er mitt ord som kapten för Hans Majestäts garde."

Odino hånade honom med sin egen viskning: "Gå och fråga hans far var han befinner sig!" Han spottade i Bournes skägg. Kaptenen drog tillbaka näven men sänkte armen lika abrupt. Han torkade sig om kinden och vinkade, kallande på Clodius och Greville. De två munkarna närmade sig, och när de lade märke till de rullade sidorna i Bournes väst, låg Clodius giriga blick fäst vid dem medan kaptenen talade. "Jag ska ge er lite tid i den ensamma sällskapet av munkar så att det prästerliga förnuftets ödmjukhet kan segra." Bourne ryckte facklan från vakten och gav den till Greville, och tillade tillräckligt högt för att Odino skulle höra: "Medan han fortfarande har tänder i huvudet." Han lämnade badhuset och lämnade de tre munkarna till sig själva.

Clodius vände sig till Odino med ett övertalande leende. "Vi har haft våra meningsskiljaktigheter, och för min del ber jag dig att förlåta mig."

"Förlåta?" frågade Odino skeptiskt. "Det var just genom din hand som Ivan är död och jag är bunden till denna post! Och hur är det med det eländiga öde som du har tilldelat honom Lasarus – nu övergiven och dömd att förgås? Som en broder av tyget, har du ingen omsorg eller skam – ingen medlidande eller barmhärtighet – särskilt inte för stackars Lasarus?"

Clodius tittade på Greville innan han försvarade sig. "Det var kaptenen som beordrade din arrestering."

"Jag är väl medveten om era avsikter", utbrast Odino. "Ni har försökt att säkra era platser som övervakare av kardinalen."

katakomberna!" fnös Clodius, förvånad. Odino tittade över axeln och stirrade på latrinen som Ivan hade använt för att låtsas fly. "Clodius, jag ber dig. Som tjänare i Kristus och bröder i detta kloster, lossa mig – ge mig chansen att befria mig. Du vet att jag i min tur skulle erbjuda dig detsamma."

Greville pekade mot ingången. "Kaptenen är precis utanför, och jag vill inte vara bunden bredvid er!"

Clodius höll med och tillade: "Det finns inget lätt sätt att fly."

"Det finns ett sätt, Clodius. Du kan hjälpa mig utan att det verkar som att du har deltagit i det. Jag kan försäkra dig—"

"Nu är det nog", utbrast Clodius. "Kaptenen ska släppa er fria när ni erkänner var Lasarus befinner sig. Jag talar för varje munk i detta kloster när jag ber er att avsluta detta."

dåraktighet."

"Förväntar du dig att jag ska överge honom?"

"Du överger oss alla, inklusive dig själv! Kaptenen dödade Ivan för att han hade ställt sig emot honom. Upprepa inte hans misstag. Säg mig nu var Lasarus gömmer sig!"

Odino sänkte blicken, synbart besegrad. Han studerade golvet och log svagt.

"Kanske talar du sanning. Om du ger mig ditt ord som en Guds man att du inte har för avsikt att skada pojken, då ska jag ta dig till honom."

Greville steg fram, men Clodius tog tag i hans ärm. "Tror du att vi är dårar,

Odino? Kaptenen är mycket ivrig att släppa dig fri, efter att Lazarus är i hans förvar."

Odino tittade på badhusets ingång innan han viskade: "Jag kan inte överge Lasarus

– kaptenen ska döda honom lika snabbt som Ivan. Men lova mig att du ska ta ut honom ur klostret så ska jag berätta var han gömmer sig. Lasarus öde ligger i dina händer!"

De två munkarna utbytte blickar. Clodius höll med. "Mycket bra då. Jag ger dig mitt ord." att Lasarus ska lämna klosterområdet. Berätta nu var han befinner sig."

Odino nickade och viskade till den principiösa munken: "Du är en god man, Clodius. Jag är i din skuld. Lasarus gömmer sig i—" Han tittade mot dörröppningen och mumlade medvetet resten av sina ord.

"Återigen, om du vill", anmärkte Clodius och närmade sig längre fram. "Var är han?"

Odino lutade ryggen rakt mot stolpen och viskade återigen: "Lazarus gömmer sig—" Han slog fotens häl i Clodius bröst.

Prästen flög bakåt, rullade över golvet och höll sig för bröstet. Greville sprang till undsättning för sin väsende mentor.

"Jag är inte Judas Iskariot!" murrade Odino. "Jag har bevarat Lasarus. Jag ska aldrig överge honom eller hans far – för någon – i synnerhet inte soldater och deras marionettpräster!"

"Kapten", skrek Greville. "Kapten!"

Bourne och hans män rusade genom dörröppningen och omringade de två munkarna. Kaptenen tittade på Odino, som bara ryckte på axlarna. "Så mycket för prästerlig ädla känsla", muttrade Bourne. "Ännu en munk med eld i sig, ser jag." Han beordrade Greville att hjälpa Clodius ut ur badhuset. Sedan beordrade han två av sina män att säkra Odinos ben. Odino sparkade på dem, och kaptenen kallade på fler soldater. Först när munken var framgångsrikt bunden klev han fram. "Jag ska ge dig en chans till att lösa dig själv. Var har du gömt Djävulspojken?"

"Vad är en djävulspojke?" frågade Odino. "Jag har aldrig sett något liknande—"

Bourne slog näven i Odinos bröst. Han svarade den hostande prästen: "Var är Djävulspojken igen?"

"Jag har inte sett någon Djävulspojke i alla mina dagar—"

Odinos käke sprack under ytterligare ett knytnävsslag. Blod och saliv flög fram.

Bourne vrålade: "Återigen, Djävulspojken?"

"Jag förlåter dig, kapten", anmärkte Odino med en sludrig ursäkt. "Må Herren visa dig—"

Odino böjde sig dubbel av kraften av ytterligare ett slag.

"*Djävulspojken?*" frågade Bourne ivrigt.

Odino lyfte huvudet, tvingade fram ett leende och blinkade tafatt åt honom. Bournes blod kokade.

Därefter led Odino av den obehärskade vreden hos en kapten som hade upplevt fler oförklarliga fasor, oförlåtliga misstag och fullständig dumhet under sin korta vistelse i klostret än under alla sina dagar som soldat. Ändå, efter att den brännande smärtan hade lagt sig, efter att blodet samlats där det inte hörde hemma, oroade sig Odino inte lika mycket. Efter att hans ögon svullnat och slutits och han inte längre kunde förutsäga nästa slag, plågades han inte längre av förväntan. Efter att ringningarna i hans öron hade tystat kaptenens skrikande röst, blev det frid. Och efter att hans revben spruckit till blixten av de trevliga minnena från hans förflutna i katakomberna med Ivan, Lazarus, Miguel och Thateus, behövde han inga tänder för att le. Livet hade trots allt varit gott mot honom.

"*Vakna!*" skrek Bourne och kastade en hink vatten på den bundna och knäböjande munken. Odino kippade efter andan och lutade sig bakåt på hälsarna.

Greville rusade till hans sida och grep tag i hans arm. "Odino, vid Guds nåd, säg det till kaptenen."

Odino stödde sin vikt mot munken medan han stönade. "Jag—jag—söker *avlösning och sista ritualen*. Inte—mycket tid. Hämta—munk Nikolaus. Jag ber—bikt—bara—till—honom."

"Inga fler präster! Bekänn för mig!" utbrast Bourne, kastade hinken och krossade den mot väggen. "Du talar bara till *mig!!*"

Clodius, fortfarande med handen för bröstet, närmade sig Bourne. "Kapten, om jag får. Vi är skyldiga att tillhandahålla sista ritualen om vi blir ombedda. Det är vår yttersta plikt att följa den – en regel gudomligt föreskriven av Hans Helighet och strikt upprätthållen genom sådana order från Heliga Stolen. Vi kan inte neka honom en sista bikt av en präst han själv väljer." Clodius viskade: "Jag ber er, tillåt honom denna enda begäran, och i hans bikt ska vi få veta av broder Nikolaus var Lasarusgrotesken gömmer sig. Som hans överordnade har vi avsevärda

övertalningsmedel.”

Bourne blängde bara på Clodius när vakterna lämnade badhusets ingång och en andfådd soldat tvingade sig förbi dem. Mannen närmade sig Bourne, hämtade andan och sade. ”Om jag får, kapten. Er omedelbara närvaro krävs i kyrkan.”

”I vilket syfte?” frågade Bourne och rynkade pannan.

Soldaten granskade de nyfikna ansiktena runt omkring sig innan han lutade sig mot Bournes öra och sade mjukt: ”Det är livsviktigt, kapten.”

Bourne flåsade, vände sig om och knackade Clodius på bröstet. Munken tittade ner på blödande knogar när kaptenen tilltalade honom. ”Tillåt prästen hans ritualer. När jag återvänder förväntar jag mig att få veta var djävulen befinner sig. Se till att det sker.” Clodius höll med, och Bourne vände sig till närmaste vakt och pekade på Greville. ”Se till att han eskorteras till sovsalen. Han ska hämta en munk för de sista ritualerna – endast munk Nikolaus.” Han tog en fackla och följde soldaten ut ur byggnaden. Omedelbart drog Clodius Greville nära sig och viskade: ”När du återvänder, hämta från Nikolaus av Lasarus.” vistelseort. Förklara för honom att jag personligen ska se till att hans återstående dagar i Gardiens kloster fullbordas med största botgöring och djup tystnad, i obeveklig vördnad mot Herren, naturligtvis. Nu måste jag följa kaptenen – ge mig av – och skynda mig, innan Odino går bort och för alltid tar med sig vetskapen om Groteskens vistelseort.” Greville nickade och gick därifrån med soldaten medan Clodius smög sig in i skuggorna och följde Bourne på avstånd.

Kaptenen rundade hörnet på katedralen och soldaten pekade mot kyrkans yttermur, där en rad män satt på marken bredvid sina stövlar och vårdade sina nakna fötter under en cirkel av fackelljus.

”Det hände bara några ögonblick sedan, kapten.” Soldaten eskorterade Bourne till kyrkans sidoingång innan han pekade mot dörröppningen. ”Ser du? Där. Den brinnande dimman slipper ut.”

Bourne närmade sig ingången och inspekterade en svart dimma som stadigt sipprade ut från dess tröskel och dolde marken. Han hukade sig och drog fingrarna genom den vrålande gruset och drog plötsligt tillbaka blåsiga fingertoppar. Soldaten anmärkte: ”Ja, kapten. Och det luktar död.”

Bourne luktade på sina fingrar medan han backade undan dimman. Han betraktade katedralen. ”Soldat, jag vill att du skyndar dig till sovsalen och informerar försvars sergeanten att jag kallar till en tredjedel av hans mer utvilade män för att samlas vid klostrets brunn. Hinkar läggs bredvid. Männerna ska hämta vatten, samla jord och blanda hinkar med lera. Jag vill att alla

spricka och skreva tätas. Begrav hela kyrkan om det behövs.”

”Ja, kapten.” Soldaten nickade och sprang iväg.

Under sin ficklampa undersökte Bourne sina smärtsamma fingertoppar och begrundade tortyren som Broder Grate måste ha lidit. Ljudet av fotsteg riktade hans uppmärksamhet mot en hastigt annalkande vakt. Mannen stannade, hämtade andan och tilltalade honom. ”Det är brådskande, kapten!”

”Vadå nu?”

Soldaten pekade mot katedralens tak. ”Statyerna rör sig!” Bourne tittade kort uppåt innan han kisade mot honom. ”Om ni tillåter kan de ses mot månens ljus.”

”Visa mig”, svarade Bourne. Medan vakten eskorterade Bourne till motsatt sida av katedralen, varnade kaptenen honom: ”Och de gör bäst i att flytta på sig, så att jag inte flyttar dig.” ”De rör på sig”, försäkrade soldaten honom.

Med varje bisarr händelse som Bourne hade upplevt sedan han anlände till klostret, utgjorde ytterligare en hemsk upptäckt inte mycket mer än ytterligare en kliché till en ständigt växande lista av surrealistiska händelser. ”Jag var övertygad, kan man säga det.”

Broder Clodius tittade runt i det mörka hörnet av matsalen, med sin skarpa blick fäst vid Bourne och vakten när de cirkulerade runt katedralen. Kaptenen anslöt sig till flera soldater som öppet samlats för att inspektera kyrkans övre delar. Männen pekade uppåt, och Bourne ställde sig i direkt siktlinje mot månen. Clodius smet genom buskarna för att bättre se det som fångade deras uppmärksamhet.

Med en bok, ett krucifix och en korkad flaska i famnen sprang broder Nicholas ut ur sovsalen. En remsa av utsmyckat tyg druperade hans hals som en halsduk, dess volangformade ändar piskade i vinden. Medan den unge brodern plöjde sig igenom en rad intet ont anande fackelbärande vakter skyndade Greville och hans soldateskort efter Nicholas och ropade framåt för att ge honom fri passage. Nicholas nådde badhuset och trängde sig förbi soldaterna, medan han skrek åt dem: ”Han är präst – en gudsmän! Hur kunde ni låta er kapten—”

Nicholas steg in och frös till. I det fladdrande ljuset från en soldats ficklampa kände han inte igen den klädklädda och blodiga högen som låg skrynklig mot basen av badhusets stolpe. Han blickade ut mot de knäböjande vakterna som höll en munks huvud stadigt och tryckte en våt trasa mot ett par röda och svullna ögon. Nicholas rusade fram. Han placerade sina saker bredvid den skadade munken innan han granskade honom. ”Nej”, anmärkte han, hans ögon svällde av tårar. ”Det har skett ett misstag. Det här är inte han.” Han vände sig om och stirrade

på golvet, skrattande och gråtande i sin sorg. ”Det här är inte—”

Nicholas hoppade upp på den närmaste vakten och slog huvudet mot stenplattorna. De återstående soldaterna svärmade över honom och drog bort honom.

”Nicholas! Nej! Det finns ingen tid!” Odinos gurglande röst stillade genast den unge munkens raseri, och han slapp till och grät. Sedan samlade han ihop sina saker innan han skällde ut soldaterna. ”Sista ritualerna kräver anständigheten av avskildhet!” Soldaterna tittade på Greville, som nickade högtidligt till dem innan de drog sig tillbaka till badhusets ingång. Männen följde Grevilles exempel och klev ut ur byggnaden.

Odino viskade till Nikolaus: ”Kom närmare, pojke. Det finns något du måste veta.” Den unge munken höll örat mot den trasige munkens läppar. Medan Odino talade vidgades Nikolaus ögon. Han drog sig undan, stirrade på Odino och frågade: ”Är Lasarus en av dem?”

”Håll tyst”, viskade Odino och kastade en kort blick på Greville med nästan svullna, tätt slutna ögon innan han fortsatte. ”Jag behöver en uppgift av dig.” Nicholas lyssnade uppmärksamt och nickade då och då. Odino fick en hostattack och lutade huvudet mot stolpen. ”Ge mig nu ditt ord på att du ska fullfölja det, Nicholas.”

Den unge munken torkade tårarna från sitt ansikte. ”Ändå skall du dö! Vad du ber om—”
”Jag är redan död!” avbröt Odino. ”Svär nu ditt löfte till mig!”
Nicholas tog ett djupt andetag och suckade. ”Ske din vilja, som du önskar.”

Med darrande fingrar rättade prästen till den utsmyckade duken som låg runt hans hals. Han kysste den innan han lyfte en flaska med välsignad olja från bredvid sig. Sedan öppnade han korken och stannade upp för att titta på Odino. Mellan hostningarna kämpade munken för att ge Nicholas ett tröstande leende, trots att han bara kunde urskilja sin älskade unge lärling som enbart en skuggig kontur i ficklampans ljus. Ändå kände Nicholas till den dolda smärtan och beslutsamheten bakom sin mentors gest. Han lutade flaskan och med tummen gjorde han ett lätt korstecken över Odinos panna, läppar och hjärta. Sedan öppnade han en bok med Skrifterna.

Odino bad: ”Förlåt mig, Herre, för mina tidigare överträdelser mot Dig.” Medan han fortsatte med sin bekännelse lutade sig Nicholas över honom och mumlade latinska avsnitt ur den sista ritualen.

Till slut öppnade Nicholas ögonen och tilltalade Odino. ”I Kristi namn, du är friad, Delon Odino des Gardiens.”

Odino hostade och sa med ett väsande andetag: ”Vi kör på, Nicholas.”

Den unge munken kastade en blick bakom sig och fick syn på en nyfiken Greville, som lutade sig långt in i dörröppningen med sin ficklampa. Nicholas hällde i hemlighet oljan ur flaskan. Han lyfte metallkorset, bet sig i läppen och kvävde sin andedräkt medan tårar rann över hans kinder. Sedan gömde han sig till stor del bakom Odino och grep tag i handen som låg öppen för honom. Nicholas lät korsets vassa kant glida mot munkens fingrar och med ett kraftfullt ryck slet han upp ett djupt sår. Plötsligt rann en stråle av blod nerför Odinos fingrar och Nicholas riktade det varma flödet in i flaskan.

Greville rusade fram och kastade sitt ljus över dem. "Du får inte lossa honom, Nicholas!"
"Jag löser inte upp honom."

Greville lade märke till flaskan. "Åderlåtning är inte en del av Last Rites. Du ska döda honom!"
"Sköt dig själv, Greville! Det är en del av hans sista begäran."

"Det är då slutgiltigt, om han bara längtar efter döden." Greville ryckte på axlarna, bedövad av allt han hade bevittnat denna dag, medan han drog sig tillbaka till badhusets ingång.

Med flaskan nästan full korkade Nicholas hastigt igen den, drog den utsmyckade duken från halsen och lindade Odinos fingrar hårt ihop. Han rundade Odino och viskade:
"Det är klart, broder."

"Det ska sannerligen ske", svarade en svullna ögon Odino. Med ett ihärdigt leende vände han på huvudet som om han beundrade den vackra utsikten.

"Odino?" Nicholas lade handen på munkens axel och skakade honom försiktigt.

Odino nickade och svarade förvirrat: "Han är en fågel i en bur, Ivan. En annan värld väntar honom."

"Odino?" Nicholas skakade honom igen.

Munken fortsatte: "Åh, sannerligen! Lazarus ska inte veta vad han ska tro. Jag ska lära honom att rida på en häst." Han väsade av skratt. Nikolaus lutade sig tillbaka och grät. Ett oroligt uttryck föll över Odinos ansikte. "Vad ska vi göra med hästarna? Soldater

vakta stallen."

Den gråtande unge munken kysste Odino på kinderna. "Gå med Gud, min vän."

"Han har aldrig sett en häst", anmärkte Odino leende. "Han ska flyga som vinden!"

Nicholas höll hårt i den varma flaskan och reste sig upp, medan han lämnade de inbundna skrifterna bredvid en inbunden Odino. Den unge lärlingen stod och grät, nu lika blind för sin omgivning som sin döende mentor. Han grät inte för att Odinos tankar var upptagna med Lazarus istället för honom själv. Inte heller var han upprörd av tanken att Odino inte längre var medveten om honom. Han grät för att den renaste delen av honom dog tillsammans med Odino.

Det genomträngande ljudet av en stridshorn dånade över klostrets område. Nicholas torkade sig om ansiktet och vände sig om för att se Greville stiga ut genom dörröppningen medan vakterna övergav sina poster och rusade mot upproppet. En ridande soldat höll nästan på att trampa på Greville och han stapplade tillbaka in i byggnaden.

Nicholas vände sig till Odino och bugade djupt: ”Ske din vilja, min vän.” Han vände sig om och skyndade mot dörröppningen när Greville blockerade hans väg. ”Vart ska du med den där flaskan, broder? Jag kan inte tillåta dig att lämna badhuset. Om du vänligen får vänta på—”

”Knack!” Utan ett ord slog han näven i Grevilles käke, så att han och hans fackla flög mot väggen. Den unge munken vrålade när han stormade ut ur byggnaden, ”Odino är klar! Ivan är klar! Och nu är jag klar med det också!” Nicholas rusade mot sovsalen med allt som betydde något för honom: den varma kolven, de sista minnena av sin heliga mentor och ett kärt par tunga, välsydda stövlar gömda under de rullande vecken i en munkrock, vilket säkerligen kunde bidra till att besegla ett högtidligt löfte han avgav till ära av Odinos sista begäran.

Gården virvlade, medan silhuetter av springande soldater strömmade genom den södra klosterporten och övergav sitt sökande efter kyrkogården. En eldlinje markerade området medan en procession av fackelbärande vakter strömmade från sovsalen mot katedralen. Männen ropade, rustningar skallrade och hästhovar dundrade till den obevekliga tonen av ett ropande horn – en massiv formation av stridskoordination dominerade nu klostret.

Greville vaknade, rörde på sig och slog sig på sin glödande ärm. Bredvid honom, i hörnet i badhuset uppslukade en virvlande pelare av lågor en hög med kläder som Ivan hade använt i sin flykt. Han stapplade ut ur byggnaden och kvävdes. Clodius grep tag i honom.

”En eld rasar!” flämtade Greville och gnuggade sig i käken. ”Nicholas har rymt.” Clodius drog hans arm. ”Det spelar ingen roll! Kom med mig!” De två munkarna lämnade det orangea skenet från badhusets dörröppning och smög sig in i mörkret, smög sig runt på den skuggiga sidan av matsalen innan de dök ner bakom enbuskarna. De delade buskarna och såg soldaterna samla sig i rader av obrutna led som omgav hela katedralens omkrets. Hästar körde ammunitionsvagnar genom den norra klosterporten medan överlappande rop av stränga befäl hördes över det bevakade området.

"Varför samlas de?"

Clodius ignorerade Grevilles fråga, klappade honom på axeln och pekade mot klostermurens fot. "Kaptenen har placerat en sten ovanpå skriftrullarna – precis där, bortom soldater. Kan ni se det?"

Greville ansträngde sig. "Men det finns ingen skyddsplats. Vi kommer att bli fångade!"

"Det ska du inte göra, förutsatt att du har onödig brådska."

Greville snurrade om. "Jag?" frågade han skeptiskt.

"Håll dig mot murens fot och mörkret är ditt skydd. Soldaterna vakar bara över katedralen."

Greville flämtade. "Det är du som försöker förvärva dem!"

Clodius ryckte åt sig en näve av Grevilles mantel. "Vi har ont om tid! Ser du? Där!" Han pekade mot

katedralens tak. Greville tittade upp och upptäckte hundra stenstatyer som vred sig likt ett bo av sömniga ormar. Statyerna samlades nära varje kant av de terrasserade avsatserna.

"Kära Gud! De rör sig", utropade Greville och gjorde ett korstecken över honom.

"Ja!" Clodius skakade honom. "Vi måste fly härifrån – och med de där sidorna. Hämta dem nu medan tillfället är vårt. Flytta!"

Greville slet sig loss från den officielle munken. "Har du sedan dess glömt Ivans öde för kaptенens hand? Jag ska inte bli dödad för en rulle papper!"

"Mycket bra", fräste Clodius och höjde hakan. Han snurrade runt och började gå ner längs baksidan av matsalen, muttrande. "När jag säkrar en köpare åt dem, förvänta er inte någon form av kompensation eller medkänsla!"

Greville ropade efter honom: "Och när kaptenen räfsar dig med sitt svärd, förvänta dig inte medkänsla eller sista ritualen!" Clodius avfärdade honom med en tjurig vinkning och försvann in i mörkret. Greville vände sig om och delade buskarna på för att se en fackelbärande pansarhäst galoppa från katedralens botre hörn. Kapten Bourne saktade ner hästen och höll sin fackla över huvudet på de flitiga soldaterna som samlade ammunition från en långsamt förbipasserande vagn.

"Gäddor och spjut, hör mig nu", utropade Bourne till rader av män som omringade kyrkan. "Ni ska hålla er lågt mot marken – långt under era spetsar. Spänn era vapen mot marken och gör era svärd redo i er mindre hand. Ni som har långa knivar, dra ut slidan och stick dem bredvid er främre fot. På mitt märke ska ni visa ert svärd, ropa högt och locka takdjävlarerna upp på era vapen. Gardets sergearter, bär mitt befäl!" ropade beridna officerare över hjälmarna i den periferikantade formationen och upprepade Bournes order. Gäddor och spjutmän rusade fram.

fram med svängda svärd och bildade en första försvarslinje.

"Armböster, hör mig nu! På mitt märke skall ni avfyra era vapen när ni vill."
Stanna på knä och lägg inte era slutstycken i hölster. Samla dem på marken bredvid er. Ni ska göra slut på alla era slutstycken och försvara männen framför er. Sergeanter från gardet, bär mitt befäl!" När de bepansrade ryttarna instruerade formationen, strömmade en våg av armborstskyttar fram och täckte pikmännen med sina vapen.

Bourne granskade katedraltaket innan han styrde sin häst längs den växande församlingen. "Pilar, hör mig nu! Placera er jämnt. Stå rakt bakom armborstskyttarna och täck de främre leden. Ni som använder er mun för hastigt lösgörande, ni får inte bita mer än två pilar. Avfyra alla era pilar på djävlarne innan ni kallar på er leverantör!" En mur av bågskyttar rullade fram, och Bourne vände sin häst om och ropade: "Leverantörer, hör mig nu! Ni ska vara snabba och stadiga från era vagnar. Håll er lågt och lägg förnödenheter vid era soldaters fötter och signalera dem med en smäll som inte är högre än deras stövel. Sergeanter i gardet, bär mitt befäl!"

Och när kaptenen vidarebefordrade instruktioner till sina fotsoldater, fick Greville syn på Clodius svaga silhuett som rusade fram och stelnade till, försiktigt rörde han sig längs klostermurens fot. Han avancerade i samklang med Bournes ständigt växlande uppmärksamhet.

Bourne höll handen högt och gjorde sina män redo. "Armböster, avfyra er första skott mot djävlarne! Sikta jämnt mellan dem. Gäddor och spjut, på mitt mål!" Bourne svepte över kyrkans övre avsatser innan han viftade med armen. "Löss!" Medan en salva av blixtar täckte katedralen och en gnistor exploderade över stengroteskerna, stormade Clodius fram, vände stenen, tog skriftrullarna och skyndade mot matsalen. Pikmännen skallrade svärd mot spjut, håfulla, medan armborstmännen hastigt laddade om.

Statyerna kröp fram nära takets kant och kikade ner på armén som kallat dem. Till utseendet var inga två stendjur likadana. Under en fullmåne var deras groteska drag tydligt synliga. Vissa hade fågelhuvuden, andra hundars och ormars. Deras kroppar var blandningar av olika djur – delvis lejon, människa och svin – och de hade klor, huggtänder, hovar och svansar. Var och en liknade en hemsk sammansättning av flera varelser, men i all sin unikheter delade de en gemensam egenskap: på ryggen av varje hängde ett vidsträckt par hinnliknande vingar.

”Lös!” Ännu en våg av blixtar släpptes iväg, och ännu en skur av gnistor uppslukade stengroteskerna och rörde upp dem till ett raseri av skrapande vingar, gnisslande tänder och krattande klor. Skrik och vrål färdades över klosterområdet när de vände sig mot varandra och krigade om plats på de terrasserade avsatserna. Ner välldes de, renade katedraltaket och välldes över soldaterna liksom ett mord av granitkråkor över ett månbelyst fält.

”Spjut! Pilar! Vapenmän!” skrek Bourne. Ändå bröts leden, vapen släpptes och soldater spreds. Helvetets upptåg var igång.

Clodius flög runt vid sidan av matsalen med de hoprullade sidorna och passerade Greville medan han ropade: ”Skynda er! Se er inte tillbaka!” De två munkarna rusade över gården och flydde undan ropen och skriken från ett fruktansvärt angrepp. Clodius hoppade in i buskarna bakom badhuset och grep tag i Greville. ”Södra porten är obevakad! Vi ska gå runt klostrets yttervägg, bege oss till stallen och säkra en häst!” Clodius slet sig fram bland buskarna och sprang upp på den skuggiga sidan av badhuset.

Greville rusade efter honom, snubblade över en hög med mantlar och rullade in i månskenet. Först då upptäckte han Ivans kropp, hans ögon stirrade tomt. Greville sprang upp och ropade efter Clodius. Clodius stannade och tittade tillbaka på honom, och Greville såg hans ögonvitor och ett utdraget uttryck av skräck i ansiktet. Greville frös till. ”Vänd dig inte om”, fräste Clodius och drog sig tillbaka mot klosterporten. ”Jag möter dig kl. stallen.”

Greville tittade över axeln och urskiljde en stor grotesk sten som i smyg förföljde honom. Den var Griffinliknande, med ett lejons bevingade kropp och ett jättelikt huvud och klor. rovfågel

Greville sjönk ihop mot badhusets vägg och grät. ”Hjälp mig, Clodius.” Med varje darrande steg han tog mot badhusets framsida, gick även granitbestet framåt. ”För Guds skull, kalla bort det!” Istället flydde Clodius. Greville skrek, sprang runt hörnet av byggnaden och dök in i röken som kokade utifrån.

vid badhusets ingång. En glödande hög av kläder lyste upp dess dunkla interiör. Greville gömde sig bakom en mittstolpe – hukade sig i skuggorna bakom den breda ryggen på en blodig och ständigt flinande Odino, som inte stirrade på något annat än en spricka i golvet. Odino var alldeles för död för att rädda den snörvlande klädnaden från den styggelse som nu stegade genom dörröppningen, genomsökte mörkret och klorade i stenplattorna.

Clodius sprang i säkerhet och kolliderade med soldater som sedan dess hade övergivit sina poster. Munkens älskade sidor spreds ut över marken, och han samlade dem på sin

händer och knän. Sedan rusade han mot södra porten, med munnen vidöppen av skräck, tillräckligt vid för att ge ifrån sig ett fruktansvärt skrik som spred sig över gården, när en flygande staty dök ner och drog honom ur jorden. Grotesken i den var oöverträffad av någon grymhet som hade flugit från katedralens tak, eftersom den bar kroppen av en orm, huvudet av en get och ben som många släpande spindlars. Styggelsen bar Clodius över klostermuren och högt upp i himlen – tillräckligt högt för att hela landsbygden skulle höra den bestående skräcken i hans hals. Den svepte bort den gode munken, djupt in i orörda skogar till de mörkaste platser som endast var präglade av ett spår av t och spröda sidor som regnade ner från den svarta himlen.

Fortfarande inne i klostret dundrade kapten Bourne och elva ridande soldater ut ur norra porten, galopperande över en glänta och rusande uppför Abbey Road mot byn Murat. "Håll er tillsammans!" skrek Bourne, "Svärd högt och huvuden låga! Håll er under träden!" Men med varje öppen plats i skogen signalerade ett skrik förlusten av ännu en man som ryckts från sin häst. Med varje slag låg ytterligare en häst krossad under stenens sönderrivande klor. Ja, kvällen tillhörde en ondskefull ängel, som skrattade och gick fram och tillbaka djupt nere i jorden.

Således, med bara några få reciterade ord från en nästan bortglömd samling av Naramsins översättningar, förstörde kardinal Jean-Francois Blasi ensam ett av de två mest befästa klostren i Heliga *stolen* – *Abbaye des Gardiens* – och krossade det mest kapabla kompaniet i Hans Majestäts kungliga garde – kapten Bournes elitstyrkor. I det flyktiga ögonblick som krävdes för att dagsländor skulle para sig och dö, i en enda hädisk handling, hade en mans uppdrag att utkräva hämnd kostat livet för fyrahundra soldater, präster och väpnare, samtidigt som den öppnade den andra av tre portstenar och ytterligare försvagade det stora sigillet som fungerade som själva slutstenen i den stora avgrunden.

Långt under det sönderfallande klostret – långt under de brinnande katakomberna – ur helvetets djup ekade Lucifäls serafiska skratt, ty det fördömliga tillfället förtjänade hennes odelade uppmärksamhet.

~*~

Under en halv kväll färdades Lasarus exakt västerut under en stor måne och ett hav av stjärnor. Han besteg de klippiga, otämjda kullarna i Auvergne-provinsen och fortsatte vidare genom dess vidsträckta, skuggiga utsikt – allt ovanför hans sinnen. Längs vägen, när anfall av rädsla övergick i lugnare stunder som gav honom en paus för inre reflektion, anses vara grundorsaken till sådana oroliga känslor.

Enkelt uttryckt hade Lazarus bara känt till gränserna för klosterkatakomberna – den underjordiska värld som han hade lämnat bakom sig. Dess tunnelväggar stod stadiga, deras solida och vägledande stigar för evigt oföränderliga. Katakombernas orubbliga förutsägbarhet visade sig lindra alla tillfälliga problem som kunde ha plågat honom, och nu tjänade det att samla den platsen och dem han levde med där något av samma syfte. Bara nu visste han att han kanske aldrig skulle få se dem igen – hans hjärta låg tungt som granit i bröstet.

Lazarus hade länge varit bekant med sina drömmars mekanismer och deras ständigt föränderliga visioner. Om hans drömmar till exempel någonsin skulle utvecklas till en gränslös mardröm, var han alltid kapabel att väcka sig själv, om inte annat för att frammana en mer behaglig och förutsägbar presentation av dem. Och Lazarus hade ofta drömt om en värld bortom.

katakomberna, medan han pusslat ihop varje detalj han lärt sig om den extraordinära platsen. Ändå hade han aldrig kunnat ana att den skulle kunna framstå som en sådan oförutsägbar och oundviklig mardröm som den gjorde nu. Det fanns inga vägledande stigar eller slingrande stenplattor – det ojämna och oförutsägbara landskapet tycktes breda ut sig i alla oändliga riktningar. Kanske låg grundorsaken till hans oroliga känslor någonstans begravd i den oroande tanken att han helt enkelt inte kunde vakna upp ur ögonblicket och väcka sig till det välbekanta ljudet av sin fars röst, som ropade på honom att återupptända katakombernas facklor.

En kall och trött Lazarus klättrade uppför den sista av många förrådiska bergsryggar. Han stod på toppen av dess vapen, hans smutsiga mantel fladdrade som en baner i en frisk ostlig vind. Genom mörka ögonhål svepte han över en djup dal, en torr och stenig flodbädd. Över den steniga dalgången reste sig den branta klippväggen mot sidan av ett litet berg, och vid foten av klippan, Lazarus upptäckte den slående likheten av ett imponerat ansikte med en ylande *mun – Bergsmunnen*. Med en bister beslutsamhet lika med Ivans, böjde han axlarna och gick nerför bergskammen likt en stolt man dömd till galgen. Han gick genom den skuggiga stendalen och mot klippan tills dess gapande mun uppplukade honom.

[Slut på kapitel 8]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~